

eul_wid: jho-af

Ὅμηρου Βίος-ἀνώνυμος · Homer Life-anonymous

Life of Suidas

Βίος Σουίδα

Period: Ἑλληνιστική Hellenistic
Dialect: Μικταὶ διάλεκτοι Mixed Dialects
Domain: Βίος Biography
Format: Πεζός Prose

[45] Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἦν υἱὸς Μέλητος τοῦ ἐν Σμύρνῃ ποταμοῦ καὶ Κριθηίδος νύμφης ὡς φησι Καστρίκιος ὁ Νικαεὺς, ὡς δ' ἄλλοι φασὶν Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης τῆς Μούσης, ὡς δὲ Χάραξ φησιν ὁ ἱστορικὸς <Φ.Η.Γ. iii. 641 fr. 20> Μαίονος ἢ Μητίου καὶ Εὐμήτιδος μητρός, κατὰ δ' ἄλλους ἦν υἱὸς Τηλεμάχου τοῦ υἱοῦ Ὀδυσσέως καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος. ἔστι δ' ἡ τοῦ γένους τάξις κατὰ τὸν ἱστορικὸν Χάρακα αὕτη. Αἰθούσης Θράσσης Λίνος, τοῦ δὲ Πίερος, τοῦ δ' Οἶαγρος, τοῦ δ' Ὀρφεύς, τοῦ δὲ Δρής, τοῦ δ' Εὐκλῆς, τοῦ δ' Ἰδμονίδης, τοῦ δὲ Φιλοτέρπης, τοῦ δ' Εὐφημος, τοῦ δ' Ἐπιφράδης, τοῦ δὲ Μελάνωπος, τοῦ δ' Ἀπελλῆς, τοῦ δὲ Μαίων, ὃς ἦλθεν ἅμα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐν Σμύρνῃ καὶ γήμας Εὐμητίνην τὴν Εὐέπους τοῦ Μνησιγένητος ἐποίησεν Ὅμηρον. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν πατρίδα ἀμφίβολος διὰ τὸ ἀπιστηθῆναι ὅλως εἶναι θνητὸν τῷ μεγέθει τῆς φύσεως. οἱ μὲν γὰρ ἔφασαν γενέσθαι Σμυρναῖον, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Κολοφώνιον, οἱ δ' Ἰήτην, οἱ δὲ Κυμαῖον, οἱ δ' ἐκ Τροίας ἀπὸ χωρίου Κεγχρεῶν, οἱ δὲ Λυδόν, οἱ δ' Ἀθηναῖον, οἱ δ' Ἰθακήσιον, οἱ δὲ Κύπριον, οἱ δὲ Σαλαμίνιον, οἱ δὲ Κνώσσιον, οἱ δὲ Μυκηναῖον, οἱ δ' Αἰγύπτιον, οἱ δὲ Θετταλόν, οἱ δ' Ἰταλιώτην, οἱ δὲ Λευκανόν, οἱ δὲ Γρύνιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖον, οἱ δὲ Ῥόδιον. καὶ προσηγορεύετο μὲν κυρίως Μελησιγένης· καὶ γὰρ ἐτέχθη παρὰ τῷ Μέλῃτι ποταμῷ κατὰ τοὺς Σμυρναῖον αὐτὸν γενεαλογοῦντας. ἐκλήθη δ' Ὅμηρος διὰ τὸ πολέμου ἐνισταμένου Σμυρναῖοις πρὸς Κολοφωνίους ὄμηρον δοθῆναι, ἢ τὸ βουλευομένων Σμυρναίων δαιμονίαν τινὴ ἐνεργεῖαν φθέγγασθαι καὶ συμβουλευῆσαι ἐκκλησιάζουσι περὶ τοῦ πολέμου. γέγονε δὲ πρὸ τοῦ τεθῆναι τὴν πρώτην ὀλυμπιάδα πρὸ ἐνιαυτῶν νζ'. Πορφύριος δ' ἐν τῇ φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ <fr. ii. p. 5 Nauck> πρὸ ρλβ' φησιν. ἐτέθη δ' αὕτη μετὰ τὴν Τροίαν ἄλωσιν ἐνιαυτοῖς ὕστερον υζ'. τινὲς δὲ μετὰ ρξ' μόνους ἐνιαυτοὺς τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τετέχθαι ἱστοροῦσιν Ὅμηρον· ὁ δὲ ῥηθεὶς Πορφύριος μετὰ σοε'. γήμας δ' ἐν Χίῳ Ἀρησιφόνην τὴν Γνώτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα ἔσχεν υἱεῖς δύο καὶ θυγατέρα μίαν, ἣν ἔγημε Στασῖνος ὁ Κύπριος. οἱ δ' υἱεῖς Ἐρίφων καὶ Θεόλαος. ποιήματα δ' αὐτοῦ ἀναμφίλεκτα Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια. ἔγραψε δὲ τὴν Ἰλιάδα οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχὲς ὥσπερ σύγκειται, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκάστην ῥαψωδίαν γράψας καὶ ἐπιδειξάμενος τῷ περινοστεῖν τὰς πόλεις τροφῆς ἔνεκεν ἀπέλιπεν. ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου. ἀναφέρεται δ' εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα· Ἀμαζονία, Ἰλιάς μικρά, Νόστοι, Ἐπικυχλίδες, Ἡθιέπακτος ἥτοι Ἰαμβοί, Μυοβατραχομαχία, Ἀραχνομαχία, Γερανομαχία, Κεραμῖς, Ἀμφιαράου ἐξέλασις, παίγνια, Σικελίας ἄλωσις, Ἐπιθαλάμια, κύκλος, ὕμνοι, Κύπρια. γηραιὸς δὲ

τελευτήσας ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἴῳ τέθαιπται, τυφλὸς ἐκ παίδων γεγονώς, τὸ δ' ἀληθὲς ὅτι οὐχ
ἠττήθη ἐπιθυμίας ἢ παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχεται καὶ παρὰ τοῦτο ἱστορήθη τυφλός. ^[45]

(50) ἐπιγέγραπται δ' ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ τόδε τὸ ἐλεγεῖον, ὃ ὑπὸ τῶν Ἰητῶν ἐποιήθη χρόνῳ πολλῷ
ὥς φησι Καλλίμαχος· ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει ἀνδρῶν ἥρώων
κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον. φησὶ δὲ Διοσκουρίδης <F.H.G. ii. 193> ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ νόμοις
ὅτι ὁ ποιητὴς ὁρῶν τὴν σωφροσύνην οἰκειοτάτην ἀρετὴν οὔσαν καὶ πρώτην τοῖς νέοις, ἔτι δὲ
ἀρμόττουσαν καὶ καλῶν χορηγὸν οὔσαν, βουλόμενος πάλιν ἐμφῦσαι αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς καὶ
ἐφεξῆς, ἵνα τὴν σχολὴν καὶ τὸν ζῆλον ἐν τοῖς καλοῖς ἔργοις ἀναλίσκωσι, καὶ ὥσιν εὐεργετικοὶ
καὶ κοινοὶ πρὸς ἀλλήλους, εὐτελῇ κατεσκεύασε πᾶσι τὸν βίον καὶ αὐτάρκη, λογιζόμενος τὰς
ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἡδονὰς ἰσχυροτάτας γίνεσθαι καὶ πρώτας, ἔτι τε καὶ ἐμφύτους οὔσας περὶ
ἐδωδὴν καὶ πόσιν· τοὺς δὲ διαμεμενηκότας ἐν ταῖς εὐτελείαις εὐτάκτους καὶ περὶ τὸν ἄλλον
βίον γινομένους ἐγκρατεῖς. ἐφ' ᾧ καὶ ἀπλὴν ἀποδέδωκε τὴν δίκαιαν πᾶσι καὶ τὴν αὐτὴν
ὁμοίως βασιλεῦσί τε καὶ ἰδιώταις λέγων παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν· σῖτον δ' αἰδοίῃ
ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, καὶ τούτων ὀπτῶν καὶ
ὥς ἐπιτοπολὺ βοείων. παρὰ δὲ ταῦτα οὔτε ἐν ἑορταῖς οὔτε ἐν γάμοις οὔτ' ἐν ἄλλῃ συνόδῳ
παρατίθησιν οὐδέν· καίτοι πολλάκις τὸν Ἀγαμέμνονα ποιήσας δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους,
Μενέλαόν τε τοὺς Ἑρμιόνης γάμους ποιοῦντα καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς· καὶ τοῦ
Τηλεμάχου πρὸς αὐτὸν παραγενομένου νῶτα βοδὸς παρέθηκεν ἀείρας ὅππ' ἐν χερσὶν ἐλὼν τὰ ῥά
οἱ γέρα ἀρθέσαν αὐτῷ. οὐ γὰρ θρῖα καὶ κἀνδύλον καὶ ἄμητας μελίπηκτά τε τοῖς βασιλεῦσιν
ἐξαίρετα παρατίθησιν Ὅμηρος, ἀλλὰ ἀφ' ὧν εὖ ἔξιν ἐμελλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. καὶ
Αἴαντα μετὰ τὴν μονομαχίαν νώτοισι γέραιρεν ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ τῷ Νέστορι γηραιῷ ὄντι
κρέας ὀπτὸν βοδὸς δίδωσι καὶ Ἀλκίνοῳ δὲ τρυφερὸν ἥρημένῳ βίον, σπουδάζων ἡμᾶς ἀποστῆσαι
τῶν ἀτάκτων ἐπιθυμιῶν. καὶ Νέστορα δὲ ποιεῖ παρὰ τῇ θαλάσῃ τῷ Ποσειδῶνι κεχαρισμένην
τινα θυσίαν ἐπιτελοῦντα καὶ πολλοὺς ἔχοντα, τάδε παρακελευόμενον· ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ'
ἐπὶ βοῦν ἴτω καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ Ἀλκίνοους δὲ τοὺς τρυφερωτάτους ἐστίων Φαίακας καὶ τὸν
Ὀδυσσεά ξενίζων ἐπιδεικνύμενος αὐτῷ τὴν τοῦ κήπου κατασκευὴν καὶ τῆς οἰκίας καὶ τὸν
αὐτοῦ βίον, τοιαύτας παρατίθεται τραπέζας. καὶ τοὺς μνηστῆρας ὕβριστὰς ὄντας καὶ πρὸς
ἡδονὰς ἀνειμένους, οὔτε ἰχθύας ἐσθίοντας ποιεῖ οὔτε ὄρνιθας οὔτε μελίπηκτα, περιελὼν παντὶ
σθένει τὰς μαγειρικὰς μαγανείας. ὅτι Ὅμηρος πηρὸς ὧν τὰς ὄψεις περιενόσκει καὶ ἀφίκετο εἰς
Γλαῦκον ποιμένα. ὁ δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δεσπότην αὐτὸν ἤγαγεν. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὸν δεξιὸν καὶ
πολλῶν ἔμπειρον πείθει αὐτὸν αὐτόθι μένειν καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ^[95]

(100) ὁ δὲ ἔπρασσε ταῦτα καὶ τοὺς Κέρκωπας καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν καὶ Ψαρομαχίαν καὶ
Ἑπταπάκτιον καὶ Ἐπικιχλίδας καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν
Βολισσῷ. εἴτα ἀφίκετο εἰς Σάμον, καὶ εὗρε γυναῖκα Κουροτρόφῳ θύουσαν, καὶ λέγει τὰ ἔπη
τάδε· κλυθὶ μοι εὐχομένῳ Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα τήνδε νέων ἀπανήνασθαι φιλότητα καὶ
εὐνήν, ἢ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν, ὧν οὐραὶ μὲν ἀπήμβλυνται θυμὸς δὲ
μενοινᾷ. ἐπεὶ δὲ ἦκεν εἰς τὴν φρήτραν ἔνθα ἐδαίνυντο, πῦρ ἀνέκαυσαν. ὁ δ' Ὅμηρος εἶπεν·
ἀνδρὸς μὲν παῖδες στέφανος, πύργοι δὲ πόληος, ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης,
χρήματα δ' αὖξει οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες ἡμενοὶ εἰν ἀγορῇ κόσμος τ' ἄλλοισιν ὀρᾶσθαι,
αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι. ὁ αὐτὸς Ὅμηρος μέλλων πλεῖν καὶ τῶν
ναυτῶν δεξαμένων αὐτὸν ἐμβὰς εἰς τὴν ναῦν ἔφη τὰ ἔπη ταῦτα· κλυθὶ Ποσειδάων
μεγαλοσθενές, ἐννοσίγαιε εὐρυχόρου μεδέων ἡδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος, δὸς δ' οὔρον καλὸν καὶ
ἀπήμονα νόστον ἀρέσθαι ναύταις οἱ νηὸς πομποὶ ἢ δ' ἀρχοὶ ἕασιν. δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν
ὑψικρήμνοιο Μίμαντος αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν ὀσίων τε κυρῆσαι φῶτά τε τισαίμην ὃς
ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν. ὁ αὐτὸς ἐπιτυχὼν τισι

μέλλουσι πλεῖν εἰς Χίον ἐδεῖτο αὐτῶν ἀναλαβεῖν αὐτόν. οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, καὶ λέγει τὰ ἔπη ταῦτα· ναῦται ποντοπόροι στυγερῇ ἐναλίγκιοι αἴση πτωκάσιν αἰθυίῃσιν ἰὸν δύσζηλον ἔχοντες, αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος· δεινὴ γὰρ μετόπισθεν ὅπῃς ξενίου Διὸς ὅς κ' ἀλίτῃται. τῷ αὐτῷ ἀναπαυομένῳ τὴν νύκτα ὑπὸ πίτυν ἐπιπίπτει καρπός, ὃν μετεξέτεροι στρόβιλον, οἱ δὲ κῶνον καλοῦσι. καὶ λέγει τάδε· ἄλλη τίς σου πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἀνήσοι Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἡνεμοέσσης· ἔνθα σίδηρος ἄριστος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν ἔσσεται εὖτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν. ὁ αὐτὸς δειπνῶν μετὰ Γλαύκου καὶ τῶν κυνῶν ἐστώτων καὶ ὑλακτούντων καὶ δειπνησάντων λέγει τάδε· Γλαῦκε βροτῶν ἐπιόπτα ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω· πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι δοῦναι· τὼς γὰρ ἄμεινον· ὁ γὰρ καὶ πρόσθεν ἀκούει ἀνδρὸς ἐπερχομένου καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς ἰόντος. ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαῦκος ἐθαύμασε. τὸν αὐτὸν ἰδόντες κεραμέες κάμινον ἐγκαίοντες κεράμου λεπτοῦ, προσεκαλέσαντο αὐτόν, πεπυσμένοι ὅτι σοφὸς εἴη· καὶ ἐκέλευον σφίσι ἀεῖσαι, φάμενοι δώσειν αὐτῷ τοῦ κεράμου. ^[145]

(150) ὁ δ' Ὀμηρος ἄδει αὐτοῖς τὰ ἔπη ταῦτα, ἃ καλεῖται κάμινος· εἰ μὲν δώσετε μισθὸν αἰοιδῆς ὧς κεραμῆες δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίῃ καὶ ὑπέρσχεθε χεῖρα καμίνου· εὖ δὲ μαρανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα μάλευρα φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῇ ὄνειαρ ἐλέσθαι. πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυαῖς, πολλὰ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφιν ἀεῖσαι. ἦν δ' ἐπ' ἀναιδείῃν στρεφθέντες ψεύδε' ἄρῃσθε συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνων δηλητῆρας συντρίψαι, Σμάραγόν τε καὶ Ἀσβεστον ἡδὲ Σαβάκτην Ὠμόδαμόν θ' ὃς τῇδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζοι. στεῖλαι πυραΐθουσιν καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος πᾶσα κυκῃθεῖη κεραμέων μέγα κωκυσάντων. ὥς γνάθος ἱππεῖη βρύκει βρύκοι δὲ κάμινος, πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποιοῦσα. δεῦρο καὶ Ἡελίου θύγατερ πολυφάρμακε Κίρκη ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα. δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολλοὺς Κενταύρους οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον οἳ τ' ἀπόλοντο. τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος. αὐτοὶ δ' οἰμῶζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά· γηθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην. ὃς δὲ χ' ὑπερκύψῃ περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον φλεχθῇ ὅπως πάντες ἐπίστωνται αἴσιμα ῥέζειν. ὁ αὐτὸς παραχειμάζων ἐν τῇ Σάμῳ καὶ προσπορευόμενος πρὸς τὰς οἰκίας τῶν ἐπιφανεστάτων ἐλάμβανέ τι ἀείδων τὰ ἔπεα ταῦτα ἃ καλεῖται Εἰρεσιώνη. ὠδήγουν δ' αὐτὸν καὶ συμπαρήσαν ἀεὶ τῶν παίδων τινὲς τῶν ἐγχωρίων· δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, ὃς μέγα μὲν αὐτεῖ μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεὶ· αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι, πλοῦτος γὰρ ἔπεισι πολλός, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνῃ τεθαλυῖα, εἰρήνῃ τ' ἀγαθῇ· ὅσα δ' ἄγγεα μεστὰ μὲν εἴη, κυρκαίῃ δ' αἰεὶ κατὰ δόρπου ἔρπεο μάζα. νῦν μὲν κριθαῖην εὐώπιδα σησαμόεσσαν, τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα βήσεται ὑμνεῖν. ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα, αὐτὴ δ' ὕφαιν' ἵστον ἐπὶ λέκτρα βεβηκυῖα νευμαῖ τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος ἔστε χελιδὼν ἐστήκη προθύροις ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνος γυιᾶτιδος καὶ εἰ μὲν τι δώσεις, εἰ δὲ μὴ οὐχ ἐστήξομεν, οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν. ἦδετο ταῦτα ἐπὶ πολὺν χρόνον παρὰ τῶν παίδων ἐν τῇ Σάμῳ. ἀπῆρχετο δ' εἰς Ἴον, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν ἥρξατο μαλακῶς ἔχειν. καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ πλοίου ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κυματωγῆς ἐπὶ πλείους ἡμέρας. κατέπλωσαν δὲ παῖδες ἀλιεῖς, καὶ ἐκβαίνοντες ἐκ τοῦ ἀκατίου προσελθόντες πρὸς αὐτὸν εἶπον ἄγετε ὧς ξένοι ἐπακούσατε ἡμέων ἦν ἄρα δύνῃσθε ἀναγνῶναι ἄσς' ἂν ὑμῖν εἴπωμεν. ^[195]

(200) καὶ τις τῶν παρεόντων ἐκέλευε λέγειν. οἱ δ' εἶπον· ἡμεῖς ἄσς' ἂν ἔλωμεν κατελίπομεν· ἃ δὲ μὴ εἴλομεν φέρομεν. οἱ δὲ φασὶ μέτρῳ εἰπεῖν αὐτούς· ἄσς' ἔλομεν λιπόμεσθα· ἃ δ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα. οὐ δυναμένων δὲ τῶν παρόντων γνῶναι τὰ λεχθέντα, διηγήσαντο οἱ παῖδες ὅτι ἀλιεύοντες οὐδὲν ἐδύναντο ἐλεῖν, καθήμενοι δὲ ἐν τῇ γῇ ἐφθειρίζοντο. καὶ ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, ἀνείλον· ὅσους δὲ μὴ ἠδύναντο, εἰς οἶκον ἀπεφέροντο. ὁ δ' Ὀμηρος ἀκούσας

ταῦτα ἔλεγε τὰ ἔπη ταῦτα· τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάασθε οὔτε βαθυκλήρων οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων. ἐκ δὲ τῆς ἀσθενείας ταύτης συνέβη τὸν Ὅμηρον τελευτῆσαι ἐν τῇ Ἴφῃ, οὐ παρὰ τὸ μὴ γινῶναι τὸ παρὰ τῶν παίδων λεχθὲν κάθαπερ οἶονταί τινες, ἀλλὰ τῇ μαλακίᾳ. καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἴφῃ ἐπ' ἀκτῆς καὶ ἐπέγραψαν οἱ Ἰῆται ἐπίγραμμα· ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον. ἡ δὲ ποίησις ἐκπέπτωκε καὶ ἐθαυμάζετο ὑπὸ πολλῶν. ^[220]